

Плесати са животом и извијати се уз темпо његовог ритма је заиста нешто посебно. Затражио сам руку бањалучке љепотице, а она ме прими као мајка чедо на своје дојке. Гимназија и ја, љубав и срце. Стотину година није старост, није број, стотину година смо ја и она, бити дио ње на тај дан је бити цио свој живот.

Као да понекад осјетим шапат прошлих генерација кроз уске ходнике у црвеним опекама. Па чак и кад нема никог, нечујно се осјети граја. Да имам моћ, да могу да постанем предмет, ја бих био цигла у њезином зиду, ја бих био свједок и био бих поносан. Стота генерација, како то само одјекује значајем и ја се напокон могу правити важан, а то и хоћу. Од мене је створен неко, неко са сјајним почетком и освјетљеним крајем. Имам могућност, посједујем знање а знам да осјећам и желим много. Ништа више није тешко, јер ми имамо стотину разлога и остварење стотину жеља.

Како је само добар осјећај бити златна јабука међ свим оним зеленим листовима. Не желим да се замислим негдје другдје, па макар постојале нове земље и без бола и без суза, кад ја могу све то да подијелим са љепотицом мојом. Сјећање ће да ми буде ужитак а и сласт, и све вријеме ћу да се сјећам.

Стотину година, стотину генерација, Гимназија и ја. Релације неког илузорног перфекционисте који може да споји сан и мене, и који је створио у мени сто разлога да то желим, осјећам и знам.

Хвала ти бањалучка љепотице, нек ти сљедећи вал времена донесе вјечиту достојанственост.

Данијел Бартуловић, IV7

„100“

Стотину је иза ње
и још толико, стољећа, испред.

Прегршт младих душа
свило се иза њених камених зидина.

Кроз њена врата прошло је
много непоновљивих, славних.

Многи пронађоше себе ту,
нађоше свој животни пут.

Стотину пута она бјеше мати
нама, дјеци гладној знања.

Она, бањалучка Гимназија,
нађе мјесто у срцима сто генерација.

Живјела Гимназија, њених сто прохујалих,
и још много небројених што долазе!

Весна Бабић, IV7

НАПОМЕНА

Поводом овог броја *Орфеја* посвећеног стотој генерацији организован је литерарни конкурс. Услов за учешће на конкурс је био да сте ученик четвртог разреда и да имате вољу и инспирацију за текст на тему „100“. На велико изненађење читаве редакције одазив је био невјероватно мален. У задњем часу су предана два текста ученика IV7. То звучи још невјероватније ако се узме у обзир да је прва награда била 100 КМ. Можда је то и добар знак, нада која нам говори да није све у новцу, а можда је то само претјерана успаваност блиједих лица која несигурно пролазе кроз ходнике ове школе. Било како било, награда је ипак додијељена. Након краћег договора редакције и уз савјет наше директорице одлучено је да новчана награда буде подијељена између ових ученика. То нам говори да је не само у школи, већ и у животу труд изузетно важан и да они који ништа не предузимају или покушавају и немају шансу да добију неку од многих награда које овај живот нуди. Дакле, ђаци, на посао!

Владимир Јеличић IV7